

Deček ob studencu.

*Studenček, prost ledú si spet,
veselo žuboriš mi v svet
in v krilu daljnega morjá
tvoj tek šele se ti končá.*

*Dežele zrl bogate boš,
pozdravljal južne brate boš . . .
Ko enkrat velik bom postal,
pa s tabo bom odpotoval!*

*Jaz tudi rad bi videl sam,
kar v knjigah le se kaže nam;
tam sklonil bi se k svetim tlom
in srce si ogrel za dom!*

Fr. Rojec.

Na gostiji.

*Ko je s prvega poleta
v panj čebela se vrnila,
tajne radosti prevzeta
svojkam to je govorila:
„Oh, to bila je gostija!
Širno polje — miza cvetna,
na tej mizi same čaše,*

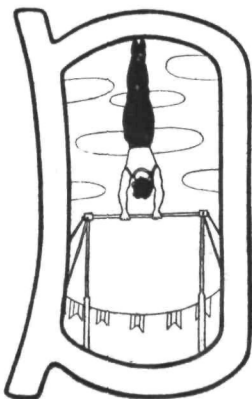
*biserne slaščice polne.
Oh, to pile smo in pele,
okrog čašic se vrtele!
Z nami čmrlji — debeluhi
zlatopasasti so bili:
v nizkih basih so brenčali,
naš ubrani spev motili . . .“*

Borisov.

LAD. O.:

† Vladimir Ilešič.

V spomin mlademu trpinu.



ne 26. maja t. l. je umrl v Ljubljani Vladimir Ilešič, sin g. profesorja dr. Frana Ilešiča, v 16. letu svoje dobe, ko je bil bolan 14 let — torej malone vse svoje življenje.

Da, to mlado življenje se je izpolnilo v golem trpljenju, ob bolesti staršev in znancev ter se ni moglo končati drugače nego v zgodnji smrti.

Ubogi Vladimir Ilešič, ki ni poznal veselja in radosti zdrave in cvetoče mladosti, ki je na bolečine vsega njegovega življenja svetila samo požrtvovalna ljubezen njega staršev, je po svojem trpljenju zaslužil, da mu tudi v »Zvončku« postavimo skromen spomenik.

Bodi ti, ljubi, ubogi mladi prijatelj, ohranjen najblažji spomin!